

Патријарх Порфирије служио помен патријарху Викентију

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је 5. јула 2022. године у Саборној цркви у Београду помен блажене успомене патријарху Викентију.

Саслуживали су протојереји-ставрофори Петар Лукић и Бранко Топаловић, протојереј Славиша Поповић и протођакони Радомир Перчевић и Дамјан Божић, у молитвеном присуству преосвећене господе епископа британско-скандинавског Доситеја, марчанског Саве и умировљеног канадског Георгија.

Патријарх српски Викентије био је 42. предстојатељ Српске Православне Цркве. У свету Витомир Проданов рођен је 10--/23. августа 1890. године у Бачком Петровом Селу од оца Ђорђа и мајке Јелене. Основну школу завршио је у родном месту, а Српску православну велику гимназију у Новом Саду са вишим течајним испитом 1909. године. Српску православну богословију у Сремским Карловцима је завршио 1913. године. Извесно време био је учитељ у родном месту. Епископ темишварски Георгије (Летић) поставио га је 1. јуна

1917. године за подбележника Темишварске епархије, а потом прима монашки чин 5/18. августа исте године у манастиру Бездину из руку архимандрита Исака (Дошена), настојатеља манастира. У чин ђакона рукоположио га је 12. септембра у темишварској Саборној цркви епископ Георгије.

Када је Темишвар припао Румунији, 1919. године, јерођакон Викентије је примљен за подбележника Бачке епархије 1. октобра, где је остао до 1. фебруара 1921. године, када је произведен у чин протођакона. До 1. октобра 1932. године био је на дужности тајника Управног одбора манастира Карловачке митрополије. За архиђакона је произведен 1932. године. Будући да се увек интересовао за науку, уписао се на Филозофски факултет Београдског универзитета и 1929. године дипломирао на групи Историја Срба, општа историја и историја Византије. У чин презвитера рукоположен је 18. новембра 1929. године, а 20. новембра је произведен у чин архимандрита.

На основу конкурса изабран је 1932. године за главног секретара Светог Архијерејског Синода. На овом положају затекао га је и избор за викарног Епископа марчанског 21. јуна 1936. године. Хиротонију над архимандритом Викентијем извршио је Патријарх српски Варнава уз саслужење епископа бачког Иринеја, рашко-призренског Серафима, сремског Саве и моравичког Платона у београдској Саборној цркви. Епископ Викентије је остао и као викарни епископ на дужности главног секретара Синода све до свога избора за Епископа злетовско-струмичког 1939. године. После одласка епископа Платона у Бањалуку 1940. године, епископ Викентије је добио у администрацију Охридско-битољску епархију којом је администрирао све до протеривања из тих крајева. Из Штипа је протеран 1941. године од стране Бугара, а југословенски комунисти после Другог светског рата нису му дозволили да се врати на своју епархију. По изричитој жељи Епископа жичког Николаја, епископ Викентије га је замењивао у Жичкој епархији од 1941. до 1947. године. Када је васпостављена самостална Епархија сремска управљао је њоме у својству администратора од 1947. до 1951. године.

Изабран је за патријарха српског 1. јула 1950. године. Као Патријарх српски успоставио је везе са осталим сестринским Православним Црквама, које су услед разних прилика биле доста ослабиле. Решио је питање социјалног и пензионог осигурања свештенства, јер је црквени пензиони фонд након рата одлукама државних власти ликвидан, а право на социјално и пензионо осигурање имали су само лаици.

Поред свих својих црквених послова, патријарх Викентије се од младости

бавио науком и био врло активан у Историјском друштву Војводине, које је пре рата издавало изванредни Гласник Историјског друштва. Једно време је издавао и једног часописа, који је око себе

Војводине у Београду. Сахрањен је

spc.rs